

[Enggaard.]

urimeligt efter vor opfattelse, om beslægtede opfattelser hos en række partier ikke skulle kunne udmøntes i resultater ved en fælles indsats.

Befolkningens store del har efter min opfattelse i den senere tid ikke fundet, at retstilstanden i dagens Danmark var ganske rimelig omkring blokaderne og de situationer, der er opstået, og jeg tror, det vil være rigtigt at bede regeringen og socialdemokratiet om at forstå, at det også bør være naturligt og forstandigt af dem at medvirke til, at disse ting kan formes gennem fornuftige regler.

Jeg vil også godt give udtryk for, at venstre forstår, at regeringen og socialdemokratiet har en vanskelig situation på disse områder. Der er historiske forhold og organisationsmæssige forhold, som givet i dette parti fører til en anden holdning til disse konfliktspørgsmål mellem organisation og individ end den holdning, som andre partier må anlægge. Men det vil ikke være rigtigt, om regeringen vil afvise disse problemers eksistens. Det kom vel ikke klart frem i de to ministres svartaler, men jeg forstod af hr. Otto Mørchs tale, at han afviste alle 5 forslag.

Venstres forslag til sikring af borgernes frie ret til arbejde og erhverv er bevidst formet sådan, at regeringen drages med ind i arbejdet med den faglige baggrund, som den besidder gennem sit apparat, og med dens mulighed for at forhandle disse spørgsmål med de berørte parter, hvad enten dette er på erhvervssiden eller på lønmodtagersiden, og med respekt for den omstændighed, at en række aftaler i dag er lovligt indgået og derfor først kan omforhandles ved den første overenskomst, der kommer, efter at en lovgivning er gennemført.

Jeg vil gerne understrege disse synspunkter, fordi jeg tror, der er brug for ikke alene en dialog, men også et samarbejde mellem folketingets partier og regeringen om at løse disse efter vor opfattelse alvorlige, men også besværlige og komplicerede problemer.

Lad mig endelig meddele, at venstre principielt har ønsket, at forslagene nr. 4 om bidrag til partipolitisk virksomhed, nr. 31 om bidrag til politisk virksomhed, nr.

XVIII om borgernes frie ret til arbejde og erhverv og nr. 30 om ændring af borgerlig straffelov bliver behandlet i retsudvalget, mens vi har kunnet tiltræde ønsket om, at forslag nr. 32 om begrænsning af organisationers rettigheder over for erhvervsudøvere behandles i arbejdsmarkedsudvalget, da dette forslag jo i det væsentlige netop angår arbejdsmarkedet. Men jeg vil gerne tilføje, at venstre begærer ikke afstemning om udvalgsplacering, uanset at jeg har en fornemmelse af, at vore principielle ønsker ikke kan opfyldes. Skulle der desuagtet alligevel komme afstemning om udvalgsplacering, vil venstre stemme i overensstemmelse med disse principielle ønsker.

Nathalie Lind (V):

For knap 100 år siden, i 1880, opstod begrebet boykot. En engelsk kaptajn, som bestyrede udstrakte godser i Irland, optrådte med en sådan strength og hårdhed over for fæstere, at han blev genstand for almindeligt had. Hele befolkningen stillede sig på fæsternes side, den irske landlige erklærede ham i almindeligt band, ingen ville tage arbejde hos ham, ingen vognmænd ville køre for ham, ingen ville sælge til ham, jernbanerne nægtede at transportere varer for godset. Til sidst så han sig nødsaget til at forlade Irland og udvandre til Amerika. Men samtidig gik han over i historien. For hans navn var Charles Cunningham Boycott.

I den betydning, hvori man inden for retsvidenskaben bruger begrebet boykot, omfatter begrebet alle former for arbejdskamp mellem arbejdere og arbejdsgivere, mellem erhvervsdrivende indbyrdes og mellem arbejdere indbyrdes. Boykot behøver således på ingen måde at have noget med eventuelle modsætninger mellem arbejdere og arbejdsgivere at gøre.

Jeg har nævnt dette for at understrege, at det, der er brug for at vi diskuterer, er de almene principper for indskrænkningen i retsordenen og i foreningsfriheden. Jeg vil gerne gengive nogle tanker, som professor Frederik Vinding Kruse har med i sin doktorafhandling. Det første er en friere gengivelse; jeg skal sige, når jeg begynder at citere. Det er en evig sandhed, at man bør aldrig generalisere en retsregel længere, end reglens grunde rækker. Selvfølgelig kan der være forskel i reelle forhold, der kan